

“Hem d’estudiar la possibilitat d’emprendre accions contra els que diuen mentides”

Núria Llorach (Barcelona, 1962) és consellera del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC), i treballa les àrees de relacions institucionals i dret a la informació dels usuaris.

El CAC pot fer alguna cosa davant l’allau de mentides que s’escriuen i es diuen a Espanya contra les aspiracions del nou Estatut català?

—S’està estudiant la possibilitat d’emprendre accions amb els mitjans que diuen mentides. No pot ser que sota el paraigua de la llibertat d’expressió es promogui la intolerància. Alguns mitjans difonen imatges molt tergiversades contra Catalunya, en lloc de difondre la comprensió.

—Quin creu que és el motiu de tant d’escàndol mediàtic?

—La clau de tot, des del meu punt de vista, és el finançament, on l’Estatut fa un pas molt important, juntament amb la relació bilateral de Catalunya amb l’estat, i això aixeca alarma. Els mitjans fan una feina importantíssima de difondre el document... Per difondre respecte en lloc d’escàndol, recel, menyspreu i odi, com fan alguns mitjans.

—Fins a quin punt el CAC pot actuar en mitjans que no són de Catalunya?

—El problema per poder actuar és de legalitat, hem d’armar-nos d’arguments legals per poder actuar. Com que la llibertat d’expressió és un dret constitucional, és molt difícil actuar. Amb les mitges veritats, o sense contrastar, forcen aquesta llibertat.

—Però amb les mentides i calúrnies d’alguns tertulians i columnistes, no s’hi pot fer res?

—De fet, qui ha d’actuar és el calumniat. De tota manera, ho estudiem en la comissió de continguts. S’està fent un flac favor a la informació veraç a la qual tots els ciutadans tenim dret. Incitar a l’odi i a l’exaltació és èticament reprovable, però no és il·legal. Per tant, de ve-

gades, et trobes lligat de mans... Tot i que, repeteixo, no s’ha pres cap decisió, ho estem estudiant. A més, no ens enganyem, com a institució, hem d’evitar afegir més llenya al foc. Hem d’aconseguir que es calmin els ànims per facilitar el debat serè de l’Estatut.

—Creu que un consell de l’audiovisual espanyol aturaria aquestes actituds mediàtiques?

—Si més no, aquestes elements ho tindrien una mica més complicat. Nosaltres, com a CAC, també podríem demanar-los que s’ho estudiessin. És que s’estan dient moltes bestieses sense haver ni llegit el text. De vegades tens la percepció que atacar Catalunya ven, a Espanya, i qualsevol s’hi atreueix...

—Hi ha alguna manera de canviar la dinàmica?

—No vull ser pessimista... Però hem eradicat la teleporqueria? Diria que no. Doncs això és infoporqueria. És una visió personal, evidentment, però és que el que fan alguns és molt miserable.

—Hi ha anticatalanisme en els mitjans espanyols?

—Aquí hi ha una observació que cal fer. Aquests discursos responen només a l’opinió de quatre o la intolerància contra totes les aspiracions legítimes propo-

sades des de Catalunya està socialment arellada? En tot cas, hem d’esperar que el debat de l’Estatut es pugui fer amb més assossegament.

—L’Església també té un paper destacat, en tant que la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) és la màxima accionista d’una cadena com la COPE, d’on es llancen gran part dels discursos més incendiàries...

—Personalment, penso que a Catalunya hi ha molta gent cristiana i catòlica que se sent ofesa per l’actitud d’una emissora com la COPE, vinculada a la CEE, que promou l’insult i l’odi. Jo sóc catòlica i no em sento representada per aquestes actituds. Però repeteixo, crec que són informacions visceral, sense haver-se ni llegit el text.

—Hi ha perill que aquestes actituds de visceralitat s’encomanin aquí?

—No, no. A la manera de fer de la premsa catalana hi ha un respecte que no es troba en aquests mitjans que comentàvem. Pots estar d’acord o no amb l’Estatut, però sense manipular ni incitar a la intolerància. Una mica és com la teleporqueria... Són un tipus de programes que no es fan des d’operadors catalans. El tarannà és un altre. Sincerament, no, no ens hi hem trobat, amb continguts d’aquests estils. Catalunya té una dinàmica de treball diferent, som diferents...

—A Madrid hi ha qui diu que aquesta “manera” d’aquí respon a un seguidisme dels mitjans catalans del poder autonòmic...

—No hi estic gens d’acord. El CAC fa informes de pluralisme, públics i disponibles per Internet, i, especialment pel que fa als mitjans públics de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, hi ha gran pluralitat en les informacions.

—Davant d’aquest circ mediàtic espanyol, hem de riure o de tremolar?

—No ens en podem riure, la situació és preocupant. Però ho hem d’analitzar amb serenitat. Hem de deixar que les aigües tornin al seu riu i afrontar el debats importants amb tranquil·litat.

Enric Rimbau